

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ': ΘΕΟΙ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 472

ΕΤΟΣ ΙΗ'

15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1965 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628,280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΡΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

«ΟΙ ΑΣΕΒΕΙΣ ΣΟΦΙΑΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑΝ ΕΞΟΥΘΕΝΗΣΟΥΣΙ»

(Παροιμ. α' 7)

Ἐξ ἐγκύρου πηγῆς ἐγνώσθη, ὅτι κατόπιν τῆς ἐπισταμένης μελέτης τῶν συγγραμμάτων τοῦ κ. Παπανούτσου ὑπὸ τῶν δύο ἐντεταλμένων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μάλα εὐπαιδευτῶν Ἱεραρχῶν Μυτιλήνης Ἰακώβου καὶ Φθιώτιδος Δαμασκηνοῦ, ἐξήχθη καὶ διετυπώθη τὸ πόρισμα, πῶς ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ἔχει ἀντιχριστιανικὰς, μηδενιστικὰς καὶ δαρβινικὰς ἀντιλήψεις καὶ πεποιθήσεις.

Καὶ γεννᾶται τὸ εὐλογον ἐρώτημα:

Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ εὐσεβὴς Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ ἰδιαίτερος οἱ πιστοὶ γονεῖς καὶ κηδεμόνες νὰ ἀνέχωνται ὡς διδασκάλους καὶ ρυθμιστὰς τῆς ἠθικοπνευματικῆς ζωῆς τῶν τέκνων τῶν τοιαῦτα ἀσεβῆ πρόσωπα; Δύναται τι μέγα καὶ ἀξιόλογον νὰ προκύψῃ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ παιδείᾳ ἐκ τῶν ἀσεβῶν, ὑλιστικῶν, δαρβινικῶν καὶ ἀθεϊστικῶν θεωριῶν καὶ πεποιθήσεων τοῦ κ. Παπανούτσου καὶ τῶν περὶ αὐτόν;

Ἀπορεῖ καὶ ἐξίσταται πᾶς ὁ γνησίως καὶ εἰλικρινῶς ἀγαπῶν τὴν φιλότιμην ἡμῶν

Πατρίδα, πῶς ἡ Ἑλληνικὴ νεολαία θὰ δυνηθῇ νὰ ὀρθοποδήσῃ καὶ νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ἐνδόξων προγόνων ἡμῶν, ὧν τὸ κλέος καὶ ἡ ἀφθίτος δόξα ὀφείλεται μοναδικῶς εἰς τὴν πιστὴν προσήλωσίν των εἰς τὴν ἑλληνοχριστιανικὴν παράδοσιν καὶ τὰ ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδεώδη. Οἱ ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἀρμόδιοι παράγοντες καὶ ἰδιαίτατα ὁ κ. Παπανούτσος, ἰσχυρίζονται, ὅτι θέλουν νὰ δημιουργήσουν ἓνα νέον τύπον ἑλληνόπαιδος, προσηρμοσμένου ἀπολύτως εἰς τὸ παρὸν καὶ μὴ προσκεκολλημένου ὄντος εἰς τὰ τοῦ παρελθόντος.

Ἄγνοεῖ ὁ πολὺς κ. Παπανούτσος, ἀγνοεῖ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀποδεικνύεται τελείως ἀνιστόρητος καὶ ἀνεδαφικός, ὅταν ἐπιδιώκῃ νὰ διαρρήξῃ τὸν στενὸν δεσμόν παρελθόντος καὶ παρόντος καὶ νὰ ἀποξενώσῃ τοὺς ἑλληνόπαιδας ἀπὸ τὰ λαμπρὰ πρότυπα καὶ τοὺς ἥρωας τοῦ παρελθόντος, οἵτινες ἐξυμνοῦνται ὑπερβαλλόντως καὶ προβάλλονται πρὸς παραδειγματισμὸν καὶ ἠθικὸν φρονηματισμὸν τῆς νεολαίας.

Ἀλλὰ τί ἀγαθὸν καὶ ὠφέλιμον ἀναμένει τις ἀπὸ ἑνα μηδενιστὴν, Δαρβινιστὴν καὶ δεινὸν πολέμιον τοῦ Χριστιανισμοῦ;

Τὸ δὲ ἐπαισχυντότερον ὅλων εἶναι, ὅτι ὁ κ. Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας συνεχίζει τὸ ἐκθεμελιωτικὸν του ἔργον, τὸ ὑπονομεῦον τὰς γνησίας ἑλληνοχριστιανικὰς παραδόσεις καὶ ζημιοῦν τὰ μέγιστα τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐνῶ ὡς ἔνοχος ἐσχάτης προδοσίας κατηγορεῖται, ἐφησυχάζει, σιωπᾷ καὶ οὐδὲ κἂν διανοήθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς τιμῆς του.

Ζῶμεν τῷ ὄντι ἐν μέσῳ μιᾶς γενεᾶς μοιχαλίδος καὶ ἀμαρτωλοῦ.

Τὸ δὲ ἀποκορύφωμα τῆς ὅλης ἠθικῆς καταπτώσεως ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἡ ἠθικὴ μόρφωσις καὶ ἡ ἑλληνοχριστιανικὴ ἀγωγή τῶν Ἑλληνοπαίδων εὐρίσκεται εἰς χεῖρας ἀνοσίους καὶ μικράς, εἰς χεῖρας προδοτικὰς τῶν ἀγνῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν ἰδανικῶν, μὲ τὰ ὁποῖα ἐγαλουχήθησαν γενεαὶ καὶ γενεαί, ἐξ ὧν ἐξεπήδησαν καὶ ἀνεφάνησαν μέγιστοι τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρες, διδάσκαλοι τοῦ Γένους, ἔθνικοι εὐεργέται, ἥρωες καὶ προσωπικότητες ὠλοκληρωμένοι, ὧν τὰ ὀνόματα κατέχουν τιμητικὴν καὶ ξεχωριστὴν θέσιν ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἱστορίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

Ὡ Βασίλειοι, Γρηγόριοι, Χρυσόστομοι, Φώτιοι, Νικόδημοι καὶ λοιπὴ ὁμήγυρις τῶν Ἀγιωτάτων τῆς Ἐκκλησίας Διδασκάλων, οἵτινες ἐξεδαπανήσατε ἑαυτοὺς διὰ τὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῆς σοφίας καὶ τῶν γραμμάτων ἔλθετε διὰ τῶν ἀθανάτων συγγραμμάτων ὑμῶν νὰ διδάξητε εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ προστάτας τῶν γραμμάτων τῆς ἐποχῆς ἡμῶν τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἐνδοξὸν ἡμῶν πατρίδα καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν θεῖαν τοῦ Ἰησοῦ θρησκείαν.

Ἐλθετε, ἵνα φρονηματίσητε τοὺς Ἠγέτας καὶ προστάτας φεῦ! τῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν γραμμάτων, οἵτινες ἤγαγον τὸ ἐ-

θνος ἡμῶν εἰς ἀληθῆ πραγματικὸν μαρasmus καὶ ἀθλίαν ταπείνωσιν καὶ ἀδοξίαν ἐνεκα τῆς θρησκευτικῆς αὐτῶν ψυχρότητος καὶ ἀδιαφορίας καὶ τῆς ἐκ ταύτης προελθούσης ἠθικῆς διαφθορᾶς. Καὶ Ὑμεῖς μὲν, ὧ κορυφαῖοι Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἠγωνίσθητε μέχρι θανάτου, ὅπως συμβιάσητε τὸν Ἑλληνισμόν μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ τὰ ὅπλα τοῦ Ἑλληνισμοῦ παραδώσητε εἰς τὸν Χριστιανισμόν, ὅστις διὰ τοῦ ἀναγεννητικοῦ αὐτοῦ πνεύματος ταῦτα ἐξήγνισεν, ἐκάλλυνε καὶ ἐδόξασεν, ὁ δὲ δοκησίσοφος καὶ φιλόσοφος τῆς κενῆς ἀπάτης κ. Παπανοῦτσος ἀγωνίζεται νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν Ἑλληνισμόν ἀπὸ τὸν Χριστιανισμόν καὶ νὰ τὸν παραδῶσῃ δέσμιον ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει εἰς τὴν ἀθείαν, τὸν ὕλισμόν, τὸν Δαρβινισμόν, τὸν μηδενισμόν καὶ εἴ τι ἄλλο ἄτοπον καὶ ἀντιχριστιανικὸν ἀποτίκτει ἡ κούφη καὶ νοσηρὰ διάνοιά του.

Ἐχομεν δι' ἐλπίδος ἀγαθῆς, ὅτι ἡ νέα γενεὰ πρώτη, ἡ Ἑλληνικὴ δηλονότι νεολαία, αἱ χρησταὶ τῆς πατρίδος καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐλπίδες καὶ εἴτα σύμπας ὁ πιστὸς Ἑλληνικὸς λαός, θὰ ἐπαναστατήσουν ἐκ νέου, ὅπως ἐπανεστάτησαν πολλάκις μέχρι τοῦδε, κατὰ τοῦ κ. Πάπανοῦτσου, ὅστις διὰ τῆς «**Ἐχπαιδευτικῆς Μεταρρύθμισης**», ἣν ἐνεπνεύσθη, σκοπεῖ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν νεαρῶν βλαστῶν τῆς Ἑλλάδος πᾶν ὅ,τι τὸ ὠραῖον, τὸ ἠθικόν, τὸ εὐγενές, τὸ τίμιον, τὸ χριστιανικόν, τὸ πολιτισμένον.

Ἄς ἐπαναπαύεται νῦν εἰς τὰς δάφνας τῆς ἀθείας καὶ τῆς ἀπιστίας του καὶ ὅς ἐφησυχάζῃ μειδιῶν ὁ κ. Παπανοῦτσος, παρ' ὅλην τὴν κατ' αὐτοῦ ἐξέγερσιν τῆς κοινῆς γνώμης, θὰ ἔλθῃ ὁμως ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ κλαύσῃ πικρῶς καὶ θὰ παταχθῇ δικαίως ὑπὸ τῆς Θείας Ὁργῆς, ἥτις ἐκσπᾷ καταιγιστικῶς ἐπὶ τῶν «**υἱῶν τῆς ἀπειθείας**» καὶ τῶν ἀμελίκτων διωκτῶν τῆς ἀληθείας.

Διὰ τοὺς Γονεῖς

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

Μία λογική άπορία, τήν ὁποίαν θά προβάλλουν πολλοί γονεῖς, ὅταν ἀκούσουν, ὅτι ὀφείλουν νά δώσουν εἰς τὰ παιδιὰ των ἀνατροφὴν χριστιανικήν, εἶναι ἡ ἔλλειψις τῶν ἀπαιτουμένων γνώσεων. « Ἐγώ, λέγουν, δέν ἔμαθα πολλά γράμματα καί δέν ἔχω τὰς ἀπαιτουμένας γνώσεις διὰ νά διδάξω τὰ παιδιὰ μου. Πῶς λοιπόν θά ἡμπορέσω νά τοὺς δώσω ἀνατροφὴν χριστιανικήν ; »

Ἀλλά, βέβαια, δέν θά ζητήσωμεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς πράγματα ὑπερβολικά καί ἀδύνατα. Εἰξεύρομεν, ὅτι δέν εἶναι ὅλοι ἐγγράμματοι, οὔτε ἔκαμαν σπουδὰς παιδαγωγικάς, οὔτε εἶναι ἐφωτισμένοι μέ πολλὰς θρησκευτικὰς γνώσεις. Ἀλλά καί ἂν ἀκόμη λείπουν ὅλα αὐτὰ τὰ ἐφόδια, πάλιν ἐπιμένομεν, ὅτι ὅλοι οἱ γονεῖς εἶναι εἰς θέσιν νά δώσουν τήν πρώτην ὠθησιν εἰς τὰ παιδιὰ των, διὰ ν' ἀκολουθήσουν ἀπὸ μικρὰς ἡλικίας τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς.

Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν δέν χρειάζονται διδασκαλίαι μακραὶ καὶ σοφαί. Περισσότερον ἀπὸ αὐτάς, εἴμπορεῖ νά ἐπιδράσῃ αἱ ἀπλᾶ καὶ ἀφελεῖς συμβουλαι τῶν γονέων. Συμβουλαι μέ λίγα λόγια. Συμβουλαι ἀποπνεύσαι τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπην τὴν πατρικὴν. Συμβουλαι πρακτικαί, πηγάζουσαι ἀπὸ ὅσα οἱ γονεῖς ἔχουν ἀκούσει ἢ ἔχουν διαβάσει, καὶ ἀπὸ ὅσα ἡ πολῦτιμος πείρα των τοὺς ἔχει διδάξει. Δέν ἔχετε ἀνάγκην νά ἀναπτύξητε θεωρίας ἢ νά ἐφαρμόσητε μεθόδους παιδαγωγικάς. Ἀρκεῖ νά προτρέπετε τὰ παιδιὰ σας εἰς ἀποφυγὴν τοῦ κακοῦ, εἰς διόρθωσιν τῶν ἐλαττωμάτων, εἰς ἐκτέλεσιν τῶν κυριωτέρων καθηκόντων πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον. Χωρὶς νά ἔχετε σπουδάσει, εἴμπορεῖτε ἀξιόλογα νά συστήσετε εἰς τὰ παιδιὰ σας νά μὴ λέγουν ψέμματα, νά μὴ θυμώνουν καὶ κυριεύονται ἀπὸ πείσμα, νά μὴ ὀρκίζονται, νά μὴ βλασφημοῦν, ν' ἀποφεύγουν τὰς κακὰς συναναστροφάς, νά προσεύχωνται τακτικά, νά ἐκκλησιάζονται ἐκαστὴν Κυριακὴν, νά κάμνουν εἰς ἄλλους ἔστω μικρόν τι καλόν, νά συμφιλῶνται εὐθὺς καὶ νά μὴ κρατοῦν πάθος εἰς τὴν ψυχὴν των κλπ. Τοιαῦται ἀπλᾶ συμβουλαι καὶ ὅταν τὸ παιδί φαίνεται, ὅτι δέν τὰς προσέχει πολὺ, πάντοτε κάτι

ἀφίνουν εἰς τὴν ψυχὴν του. Πολλοὶ δέ συμβουλαι κάμνουν τὴν ἐντύπωσιν, ὥστε χαράσσονται ἀνεξαλείπτως εἰς τὸν νοῦν τοῦ παιδιοῦ καὶ μένουν ἐκεῖ ὡς ἑνας θησαυρός, τοῦ ὁποίου τὴν ἀξίαν θά ἐκτιμῇ τὸ παιδί περισσότερον, ὅταν μεγαλώσῃ καὶ λόβῃ ἀνάγκην ὀρισμένης ἐκάστοτε συμβουλῆς.

Ποῖος ἀπὸ τοὺς γονεῖς εἴμπορεῖ νά ἰσχυρισθῇ, ὅτι δέν εἶναι εἰς θέσιν νά δώσῃ εἰς τὰ τέκνα του τοιαύτας ἀπλᾶς συμβουλὰς ; Αἱ καλαὶ συμβουλαι εἶναι ἡ πραχειροτέρα καὶ εὐκολωτέρα διδασκαλία. Αὐτὴν δέ ὀνομάζει ὁ Ἀπόστ. Παῦλος « νουθεσίαν Κυρίου », ὅταν παραγγέλλῃ εἰς τοὺς γονεῖς νά ἀνατρέφουν τὰ τέκνα των « ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου » (Ἐφεσ. γ' 4). Μὲ τὴν νουθεσίαν αὐτὴν οἱ γονεῖς ἐκτελοῦν ἕνα σπουδαῖον καθήκον καὶ προσφέρουν εἰς τὰ παιδιὰ των πολυτίμους ὑπηρεσίας. Ἐνα μόνον πρέπει νά προσέξουν καλῶς τὸν τρόπον τῆς συμβουλῆς. Ὅχι ἄγρια βλέμματα. Ὅχι τρόπος θυμώδης. Ὅχι λόγοι ὑβριστικοί. Ἐὰν εἰς τὸ ἄρρωστο παιδί σου δίδῃς τὸ φάρμακον μέ τρόπον γλυκόν, μέ τὴν αὐτὴν γλυκύτητα πρέπει νά προσφέρῃς καὶ τὰς καλὰς συμβουλὰς, τὸ φάρμακον αὐτὸ τῆς ψυχῆς.

ΕΚΛΕΓΤΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Παΐσιου Εὐθυμιάδου ἐξεδόθη ἐσχάτως ἡ Ἀκολουθία μετὰ τῆς Βιογραφίας τοῦ Ὁσίου Παΐσιου, εἰς πολυτελεῖ καὶ ἐξαιρετον ἐκδοσιν. Τιμᾶται 20 δρχ. Πεντήκοντα ἀντίτυπα διετέθησαν ὑπὸ τοῦ π. Παΐσιου ὑπὲρ τοῦ Οἰκοτροφείου.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»,

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
ὑπεύθυνος Συντάξεως Γεώργιος Κόττης
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι 147

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4
Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

Ἄς λάβῃ ταῦτα ὑπ' ὄψει του ὁ κ. Παπανοῦτσος, ὅστις τσαυτάς συνειδήσεις συνετάραξε καὶ κατεσκανδάλισε καὶ ἡ ἄς ἀναιρέση τὰς ἀτόπους δοξασίας του ἡ ἄς ἀπροσυρτῇ ἀθορύβως τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον κατεβίβασεν καὶ κατηξεντέλισε διὰ τῆς ἐκεῖ παρουσίας του ἀποβάς πυορροοῦσα πληγὴ εἰς τὸν Ὀργανισμόν τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας.

ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

«Οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ» (Γαλ. 3,28)

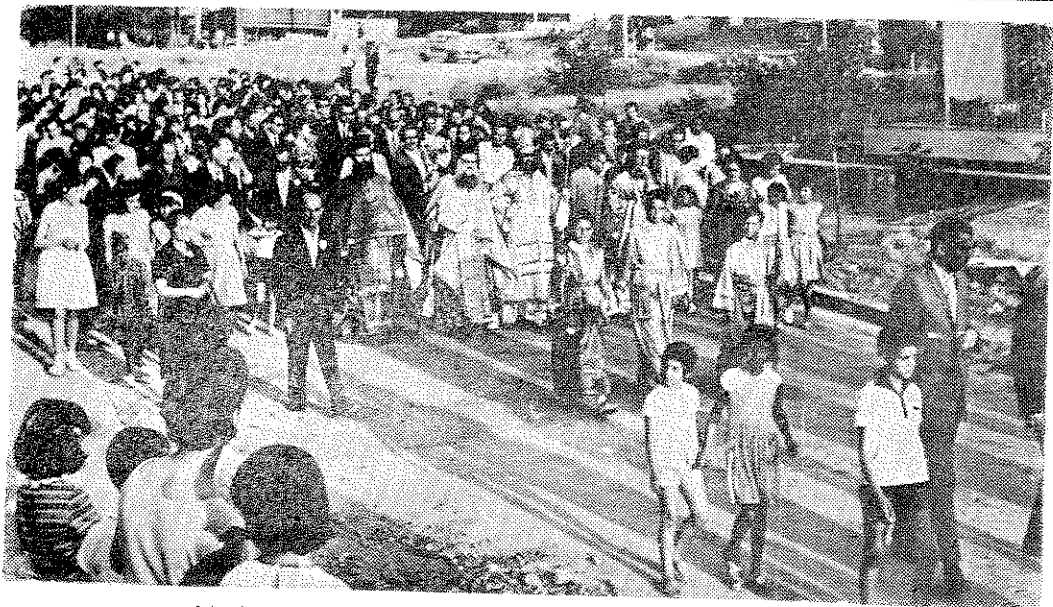
Εἰς τὴν προχριστιανικὴν ἐποχὴν ἡ γυνὴ δὲν εἶχε οὐδεμίαν ἀξίαν καὶ θέσιν εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν, ἐθεωρεῖτο πρᾶγμα (res) καὶ ἔν ὃν ἄνευ προσωπικότητος. Ὁ Κύριος ὅμως ἐξύψωσε τὴν γυναῖκα, τὴν κατέστησε ἰσότημον τοῦ ἀνδρός, τὴν ἀνεβίβασεν εἰς ὑψηλὰς καὶ περιόπτους θέσεις ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τὴν κατωχύρωσεν, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, μὲ τοὺς ἀθανάτους καὶ περιφήμους ἐκείνους λόγους Του «Οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ» (Γαλ. 3,28).

Οὕτω ἡ γυνὴ διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σωτῆρος ἕως σήμερον προσέφερεν πολυπλάσιαν καὶ ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὡς Χριστιανὴ μήτηρ, ὡς πιστὴ σύζυγος, ὡς ἐργατὴς τοῦ εὐαγγελίου, ὡς παιδαγωγὸς τῆς νεότητος καὶ Κατηχήτρια, ὡς πρωτοπόρος εἰς ἔργα ἀγάπης καὶ φιλανθρωπίας, ἀλληλεγγύης καὶ ἀλτρουϊσμοῦ. Ἡ Ἁγία Γραφὴ ἐκθέτει σαφῶς καὶ θαυμασίως περὶ τῆς δράσεως τῆς γυναικὸς πλησίον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ὁ μέγας ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος περιεστοιχίζετο ὑπὸ πολλῶν εὐλαβῶν καὶ ἁγίων γυναικῶν, αἵτινες διέπρεψαν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν διακονίαν καὶ τὸν ἐβοήθησαν ὑπερβαλλόντως εἰς τὴν ὑψηλὴν καὶ μεγαλεπήβολον ἀποστολὴν του. Εἰς τὰς χρυσὰς δέλτους τῆς ἱστορίας ἀναγράφονται πολλὰ ὀνόματα ἡρώιδων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐθυσίασαν τὴν ζωὴν των ὑπὲρ τῶν ἰδανικῶν τῆς Πατρίδος, τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης καὶ ἐδόξασαν τὴν ἑλληνικὴν φυλὴν μὲ τὰς ἀρετὰς των καὶ τὴν πολὺπλευρον καὶ ἐπωφελεῖ δραστηριότητά των. Ὁ ἀνὴρ ὑπερτερεῖ τῆς γυναικὸς κατὰ τὴν διανόησιν, ἡ γυνὴ ὑπερέχει τοῦ ἀνδρός κατὰ τὸ συναίσθημα. Ἡ γυνὴ συνεπῶς διαθέτει μίαν μεγίστην δύναμιν, τὸν πλούσιον συναισθηματικὸν τῆς κόσμον, ὅστις μορφοῦμενος κατὰ

Χριστὸν δύναται νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς πράξεις εὐγενεῖς καὶ ὑψηλὰς, εἰς ἀθλοὺς πνευματικῶν καὶ διὰ τὸν ἀνθρώπον, εἰς ἔργα ἀγάπης ἀπαράμιλλα καὶ θυσίας ἐγγιζούσας τὸ ὄριον τοῦ ἀδυνάτου, ὅπερ ἡ γυνὴ καθιστᾷ δυνατόν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἡ ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς ἕως σήμερον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὀνόματα ἀναρίθμητα γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ὠφέλησαν ἀνυπολόγιστως τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἡφαιστειώδους ἱεραποστολικῆς των δράσεως, ἀλλὰ διὰ τῆς κατὰ Θεὸν δαιμονικῆς καὶ ἀσκητικῆς βιοτῆς των, ἀλλὰ διὰ τῆς μαρτυρικῆς των ἀθλήσεως, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιδόσεως εἰς ἔργα φιλανθρωπίας καὶ ἀγάπης.

Ἀκουσάτωσαν ταῦτα οἱ μισοῦντες καὶ μεμφόμενοι τὰς γυναῖκας ὡς ἀναξίαι καὶ ἀδυνάτους καὶ μὴ ἱκανὰς νὰ ἀνταπεξέλθουν εἰς ἔργα μεγάλα καὶ δημιουργικά. Ἡ γυνὴ, ὅταν διαπνέται ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ διαθέτῃ ἰσχυρὰν θέλησιν, δύναται πραγματικῶς νὰ μεγαλουργήσῃ καὶ νὰ ἀποβῇ ἥρωϊς.

Ἔστωσαν τῶν λεγομένων ἀκριβὲς μαρτυρία ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ἡ Σαμαρεῖτις, αἱ μητέρες τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, Ἑμμέλεια, Ἀνθοῦσα καὶ Νόννα, ἡ Ἁγία Ἑλένη, ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ πλείσται ἄλλαι. Ὅσαι καὶ Μάρτυρες μεγάλαι, τῶν ὁποίων ἡ ἁγία ζωὴ αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ ὑπὲρ φύσιν κατορθώματα ἐκπλήττουν πάντα νοῦν. Πηγὴ ὅθεν παντὸς ἀγαθοῦ ἀποβαίνει ἡ γυνὴ ἡ χριστιανὴ καὶ εἰς τὸν στενώτερον κύκλον τῆς καὶ εἰς τὸ εὐρύτερον κοινωνικὸν περιβάλλον, ὅταν ποθῇ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν ἀνθρώπον καὶ νὰ θυσιάσῃ τὸν ἑαυτὴν τῆς διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν εὐημερίαν τῶν ἄλλων.

Ἀπὸ τὴν Λιτανεΐαν τῆς Ἁγ. Τριάδος Ἀνω Ἑλευσίων.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

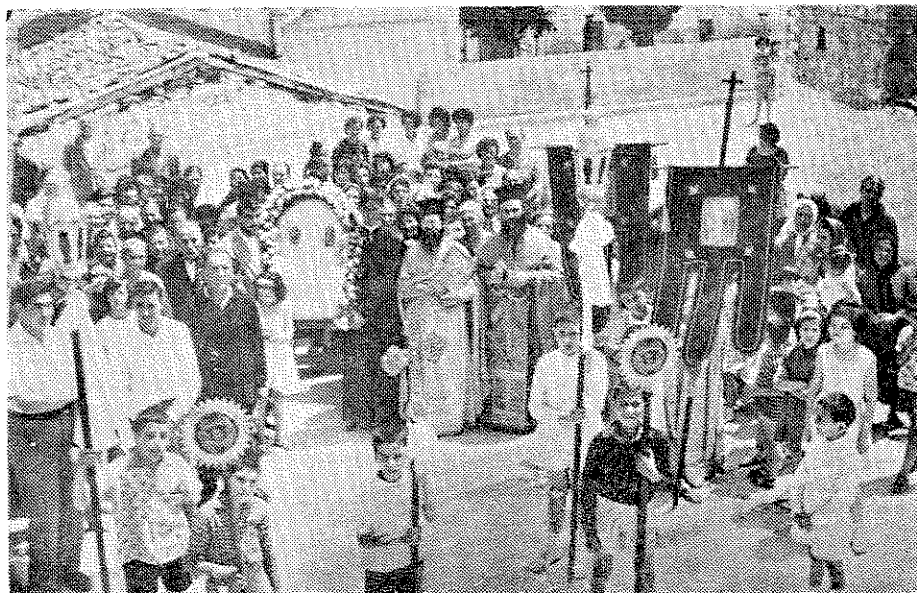
Λόγος πρὸς ἐυπεσόντα Θεόδωρον

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ δὲν ἦτο τοῦτο μόνον θαυμαστόν, ὅτι ἐνῶ ἐρρίφθησαν εἰς τὸ μέσον τοῦ πυρός, τίποτε δὲν ἔπαθαν ἀλλ' ὅτι, ἐνόσω μὲν ἐκεῖνοι κρατῶσι κεκλεισμένα τὰ χεῖλη, δυνατόν νὰ ἀντέχωσιν ἐπ' ὀλίγον τουλάχιστον χρόνον, εἰ δὲ ἤθελε συμβῇ νὰ διανοιῶσι τὸ στόμα των ἀμέσως τελεῖται ἀσφυξία καὶ ἀφίπταται ἐκ τοῦ σώματος ἡ ψυχὴ. Ἀλλ' ὅμως, ἐνῶ τοσαῦτα ἐγίναν θαύματα, καὶ πάντες κατεπλάγησαν οἱ παρόντες καὶ παρατηροῦντες καὶ ἀπόντες δὲ δι' ἐπιστολῶν ἔμαθαν τοῦτο καὶ ἐθαύμασαν ὁ βασιλεὺς ὅστις ἔγινε αἰτία νὰ διδαχθῶσιν οἱ ἄλλοι, αὐτὸς ἀδιόρθωτος ἔμεινε καὶ πάλιν εἰς τὴν προτέραν ἐπανήλθε κακίαν. Καὶ οὐδέποτε αὐτὸν ὁ Θεὸς ἐτιμώρησεν, ἀλλ' ἐμακροθύμησεν ἀκόμη καὶ δι' ὀνείρων καὶ διὰ τοῦ προφήτου συνεβούλευσεν αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ κανὲν ἀπὸ ταῦτα τὰ μέσα δὲν τὸν διώρθωσε ποσῶς, τότε ἐπιφέρει τὴν τιμωρίαν πλέον καὶ τότε δὲ ὅχι ὅπως ἐκδικηθῇ αὐτόν δι' ὅσα εἶχον ἤδη γείνει. ἀλλὰ ὅπως προλάβῃ καὶ ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτοῦ τὰ μέλλοντα κατὰ, καὶ διὰ νὰ σταματήσῃ τὴν ὑπάρχουσαν ὁρμὴν του πρὸς τὴν κακίαν καὶ τὴν τιμωρίαν πάλιν δὲν διετήρησε μέχρι τέλους, ἀλλ' ἀφοῦ ἐπὶ ὀλίγα ἔτη ἐπαδυσεν αὐτόν, εἰς τὴν προτέραν πάλιν τὸν ἐπανάφερε τιμὴν χωρὶς νὰ ζημιωθῇ μὲν ποσῶς ἐκ τῆς τιμωρίας, ἀφοῦ ὅμως ἐκέρδισε τὸ μέγιστον ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγαθὰ, τὸ νὰ κρατῇται στερεῶς εἰς τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν καὶ νὰ μετανοήσῃ διὰ τὰ πρότερα αὐτοῦ σφάλματα. Διότι τοιαύτη εἶναι τοῦ Θεοῦ ἡ φιλανθρωπία. Οὐδέποτε μετάνοιαν, ἥτις γίνεται μὲ ἐλικρίνειαν τὴν ἀποστρέφεται ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ ἔσχατον τῆς κακίας ση-

μεῖον ἂν φθάσῃ τις, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ προτιμήσῃ νὰ στρέψῃ πάλιν ὀπίσω πρὸς τῆς ἀρετῆς τὸν δρόμον, δέχεται τοῦτον καὶ καὶ ἀφήνει νὰ προσέλθῃ καὶ πάντα ὁ Θεὸς κάμνει διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν τοιοῦτον εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν. Καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ φιλανθρωπότερον τούτου εἶναι τὸ ἑξῆς καὶ ἐάν δηλ. δὲν ἐπιδείξῃ τις πᾶσαν τὴν ἀπαιτούμενην μετάνοιαν, οὐδὲ τὴν ὀλίγην καὶ δι' ὀλίγον μόνον χρόνον γενομένην περιφρονεῖ, ἀλλὰ καὶ εἰς ταύτην θέτει πολὺν τὸν μισθόν καὶ τοῦτο φανερόν γίνεται ἐξ ὧσιν διὰ Ἡσαίου τοῦ προφήτου περὶ τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων λέγει. Ἔνεκα ἁμαρτίας ὀλίγον τι ἐλύπησα αὐτόν, καὶ τὸν ἐπάταξα, καὶ ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἐλυπήθην καὶ ἐπορεύθην μὲ κατήφειαν, καὶ ἐθεράπευσα αὐτόν, καὶ προσεκάλεσα αὐτόν. Δύναται νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς μαρτυρίαν καὶ ὁ ἀσεβέστατος ἐκεῖνος βασιλεὺς, ὁ Ἀχαάβ, ὅστις ἔγινε μὲν ἐκδοτος εἰς τὰ ἁμαρτήματα ἔνεκα τῆς γυναικὸς του, ἐπειδὴ δὲ μόνον ἐπένθησε, καὶ σάκκον περιεβλήθη, καὶ κατεδίκασε τὰ σφάλματα αὐτοῦ τὸσον ἐπέσυρε τοῦ Θεοῦ τὸν ἔλεον, ὥστε ἀπὸ ὅλα νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τὰ κακά, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐπικρεμασθῇ ἐπ' αὐτοῦ. Εἶπε δηλ. ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἡλίου. Εἶδες ποῖαν κατάνυξιν ἠσθάνθη ὁ Ἀχαάβ πρὸ τοῦ προσώπου μου; δὲν θὰ ἐπιφέρω τὸ κακὸν ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ, διότι ἔκλαυσεν ἐνώπιόν μου.

Καὶ μετὰ τοῦτο πάλιν ὁ Μανασσῆς, καίτοι ὑπερέβη πάντας κατὰ μανίαν καὶ τὴν τυραννικότητα, καὶ ἀνέτρεψε τὴν λατρείαν τοῦ νόμου, καὶ τὸν ναὸν ἔκλεισε, καὶ τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην ἔκαμε νὰ ἀκμάσῃ, καὶ ὅλων τῶν προηγουμένων ἔγινεν ἀσεβέστερος, ἐπειδὴ με-ενόησεν ὕστερον, μεταξὺ τῶν τοῦ

Ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος Λεβαδείας.

θεοῦ κατετάσσεται φίλων. Ἐάν ὁμως ὁ Μανασσῆς εἰς τὸ μέγεθος εἶχεν ἀποβλέπει τῶν παρανομιῶν του καὶ ἀπηλπίζετο ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ διορθωθῇ καὶ νὰ συγχωρηθῇ ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀπὸ ὅλα ἤθελεν ἐκπέσει, τὰ ὁποῖα μετὰ ταῦτα ἐπέτυχε. Τώρα δὲ ἀντὶ τῶν ὑπερβολικῶν ἁμαρτημάτων του, εἰς τὸ ἄπειρον τῆς εὐσπλαχνίας ἀποβλέπας τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ δεσμὰ διαρρήξας τοῦ διαβόλου, ἐσηκώθη μὲ ἄνδρειαν καὶ διὰ τῆς βοηθείας τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ τέλος ἔφθασε τοῦ δρόμου τοῦ καλοῦ. Ὅχι δὲ μόνον διὰ τῶν γεγονότων τούτων καὶ τῶν παραδειγμάτων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν λόγων τοῦ προφήτου ἀποκόπτει τοὺς λογισμοὺς τῆς ἀπελπισίας ὁ Θεός, ὡς ἐξῆς λέγων· Σήμερον ἐάν ὑπακούσητε εἰς τὴν φωνὴν του, μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας σας, ὡς ἐν τῷ καιρῷ κατὰ τὸν ὅποιον μετὰ τὴν ἀπειθειαν καὶ τὰς ἁμαρτίας σας παρωργίσατε αὐτόν. Τὸ δὲ σήμερον καθ' ἅπαντα τὸν βίον νὰ λέγηται εἶναι δυνατόν, καὶ εἰς αὐτὸ δὲ ἀκόμη, ἂν θέλης, τὸ γῆρας διότι ὄχι ἐκ τῆς ραδιέσεως τῆς ποσότητος τοῦ χρόνου, ἀλλὰ ἐκ τῆς διαθέσεως τῆς ψυχῆς ἢ μετάνοια κρίνεται.

Διότι καὶ οἱ Νινευῖται δὲν ἐχρειάσθησαν πολλὰς ἡμέρας, ὥστε νὰ ἐξαλείψωσι τὴν ἁμαρτίαν αὐτῶν, ἀλλ' ἤρκεσεν ὀλίγος χρόνος, ἡμέρας μιᾶς, ὅλην νὰ ἀφανίσῃ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν· καὶ ὁ λήστης δὲ ὄχι διὰ μακροῦ χρόνου νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν παράδεισον ἐπέτυχεν, ἀλλ' ὅσην ὥραν ἤθελεν ἐξοδεύσει τις μίαν νὰ εἴπῃ λέξιν, εἰς τόσον διάστημα τοῦ βίου του ὅλου τὰ ἁμαρτήματα ἀνεξαίρετως ἀπέβαλε, καὶ προτῆτερα καὶ ἀπὸ τοὺς ἀποσιόλους τῆς εὐδοκίμησης καὶ τῆς νίκης τὸ βραβεῖον ἐλάμβανε.

Βλέπομεν δὲ καὶ τοὺς μάρτυρας ὅτι, ὄχι εἰς πολλὰ ἔτη, ἀλλ' ὀλίγας ἡμέρας, πολλάκις δὲ καὶ εἰς μίαν μόνον, ἔθετον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ των τοὺς λαμπροὺς στεφάνους. Ὅστε προθυμία χρειάζεται εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις καὶ γενναία καὶ εἰλικρινὴς διάθεσις νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ ἂν τοιούτο· ὅπως τὴν συνείδησιν ἡμῶν ἐτοιμάσωμεν, ὥστε καὶ τὴν προτέραν νὰ μισήσωμεν κακίαν, καὶ τὴν ἐναντίαν νὰ προτιμήσωμεν ὁδόν, καὶ τοῦτο κάμωμεν μὲ τόσῃ σφοδρότητα καὶ δύναμιν, μὲ ὅσην ὁ Θεός θέλει καὶ ἀπαιτεῖ, διόλου δὲν θὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἀνταμοιβὴν ἡμῶν τὸ ὅτι εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔγεινεν ἢ μετάνοια καὶ ἡ σωτηρία μας. Πολλοὶ βεβαίως, οἱ ὅποιοι τελευταῖος μετενόησαν, ἐδείχθησαν ἀνώτεροι ἀπὸ ἄλλους, οἵτινες πρῶτον μετενόησαν. Διότι ὄχι τὸ νὰ πέσῃ τις εἶναι καλόν, ἀλλὰ τὸ νὰ μένῃ πεσμένος καὶ νὰ μὴν ἀνίσταται, καὶ ἐνεκα ἐθελόκακας καὶ βλακείας, μὲ τοὺς λογισμοὺς τῆς ἀπελπισίας νὰ θέλῃ νὰ κρύπτῃ τῆς θελήσεώς του τὴν ἀπροθυμίαν καὶ τὴν ἀδυναμίαν.

Πρὸς τοὺς τοιούτους καὶ ὁ προφήτης ἀπορῶν ἔλεγε· Μήπως ὁ πίπτων δὲν ἀγείρεται, ἢ ὁ ἀπομακρυνόμενος δὲν ἐπιστρέφει; Ἐάν δὲ διὰ τινος ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἀφοῦ ἐπίστευσαν, πάλιν ἐξέπεσον, ἤθελες ἐρωτήσῃ ἡμᾶς, καὶ ταῦτα μὲν ὅλα καὶ διὰ τούτους ἔχουσι λεχθῇ διότι ὅστις ἔπεσεν, ἔσπεκε πρῖν, καὶ δὲν κατέκειτο· διότι πῶς ἦτο δυνατόν ἐάν πρῖν δὲν ἔσπεκε, νὰ πέσῃ; Ὅλ' εἰπώμεν δὲ καὶ ἄλλα, ἄλλα μὲν μὲ παραβολάς, ἄλλα δὲ μὲ σαφές τερας πράξεις καὶ λόγους. Διότι καὶ τὸ πρόβατον

ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τὰ ἐννενήκοντα ἐννέα, ἔπειτα δὲ πάλιν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μάνδραν τίποτε ἄλλο δὲν θέλει νὰ μᾶς δεῖξῃ παρὰ ὅτι ὁ πιστὸς καὶ νὰ πέσῃ δύναται, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν· διότι πρόβατον ἦτο, καὶ μάλιστα ὄχι ἀπὸ ἄλλην τινα ποιμνὴν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν λοιπῶν, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ ποιμένος πρότερον ἐβόσκειτο, καὶ ἐπλανήθη πλάνην ὄχι τυχαίαν καὶ συνήθη, ἀλλ' εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰς φάραγγας ἐπλανήθη, τοῦτέστιν εἰς μεμαρκυσμένον τινὰ δρόμον, πολὺ ἀπέχοντα ἀπὸ τὸν εὐθὺν καὶ κανονικόν.

Ἀράγε λοιπὸν ἀφήκεν αὐτόν ὁ ποιμὴν νὰ πλανηθῇ; Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐπανέφερεν αὐτό, δὲν τὸ ἐδίωξε δὲ οὐδὲ τὸ ἐκτύπησε διὰ τῆς ράβδου, ἀλλ' εἰς τοὺς ὤμους του τὸ ἐσήκωσε. Διότι, καθὼς οἱ ἀριστοὶ τῶν ἱατρῶν, ὅσους ἀσθενοῦσιν ἀπὸ νόσον πολυχρόσιον μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν εἰς τὴν ὑγίαν ἐπαναφέρουσιν ὄχι δὲ μόνον σύμφωνα μὲ τὸν ἀκριβὴ νόμον τῆς ἱατρικῆς θεραπεύουσιν αὐτούς, ἀλλ' ἐν ὅτε καὶ προσπαθοῦσι νὰ τοὺς κολακεύωσι καὶ νὰ φαίνωνται ἀρεστοὶ τοιούτοτρόπως καὶ ὁ Θεός ἐκείνους, οἵτινες ἔπεσαν εἰς μεγάλην διαφθοράν, δὲν φέρει ἀποτόμως εἰς τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' ἥσυχά καὶ βαθμιδῶν, καὶ τοὺς ὑποστηρίζει πανταχοῦ, εἰς πᾶσαν προσπάθειάν των πρὸς μετάνοιαν καὶ μεταβολήν, διὰ νὰ μὴ γείνη, σχίσμα περισσότερον καιρὸν ἢ πλάνη. Ὅχι δὲ μόνον αὕτη τοῦ ἐνὸς προβάτου ἢ παραβολὴ μᾶς δίδει νὰ ἐνοησώμεν τὴν μακροθυμίαν καὶ τὴν ἐπιείκειαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀσώτου. Διότι καὶ οὗτος δὲν ἦτο ξένος τις, ἀλλ' υἱὸς καὶ ἀδελφὸς τοῦ εὐαρεστήσαντος υἱοῦ, καὶ εἰς κακίαν ὄχι τὴν τυχοῖσαν ἐξώκειλεν, ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ ἄκρον, ὡς δύναται τις νὰ εἴπῃ, τῶν κακῶν κατήντησεν, ἐπειδὴ ὁ πλούσιος αὐτὸς καὶ ἐλεύθερος καὶ εὐγενὴς ἀθλιέστερος ἀπὸ τοὺς ὑπὸ ῥέτας καὶ ξένους καὶ μισθωτοὺς ἔγεινεν. Ἀλλ' ὁμως πάλιν εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον ἐπανῆλθε, καὶ τὴν πρότερον δόξαν ἐκ δευτέρου ἔλαβεν.

Ἐάν ὁμως εἶχεν ἔλθει εἰς ἀπελπισίαν διὰ τὸν βίον του, καὶ ἐάν, διὰ τὰ συμβάντα τῆς ἀσώτου ζωῆς του ἐξηντλημένος καὶ ἀποκαρμωμένος, ἔμεινεν ἐπὶ τῆς ξένης χώρας, δὲν ἤθελεν ἐπιτύχει ὅσα καὶ ἐπέτυχεν, ἀλλὰ θὰ ἐγίνετο θῦμα τῆς πείνης καὶ θὰ ὑφίστατο τὸν οἰκτρότερον θάνατον. Ἐπειδὴ ὁμως μετενόησε καὶ δὲν ἀπηλπίσθη, μετὰ τόσῃ διαφθορᾷ εἰς τὴν αὐτὴν καθιρότητα ἐπαναφέρεται πάλιν, καὶ τὴν ὥραιότατον περιβάλλεται στολὴν καὶ περισσότερα ἀπολαύει ἀπὸ τὸν μὴ ἁμαρτήσαντα ἀδελφόν. Διότι τοσαῦτα ἔτη, λέγει, σὲ ὑπηρετῶ καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρέβην, καὶ ποτὲ δὲν μοι ἔδωκας ἐρίφιον, διὰ νὰ εὐφρανθῶ μὲ τοὺς φίλους μου. Ὅτε δὲ ὁ υἱὸς σου οὗτος ἦλθεν, ὅστις κατέφαγε τὴν περιουσίαν σου μετὰ πορνῶν, ἐθυσιάσας δι' αὐτόν τὸν σκευτὸν μόσχον. Τόσον μεγάλη εἶναι τῆς μετανοίας ἢ δυνάμις. Τοσαῦτα λοιπὸν ἀφοῦ ἔχωμεν παραδείγματα, ἃς μὴ παραμείνωμεν εἰς τὰ κακά, μηδὲ ἃς ἀπελποδῶμεν ὡς πρὸς τὴν συνδιλλαγὴν μας μὲ τὸν Θεόν ἀλλὰ ἃς εἰπώμεν καὶ ἡμεῖς αὐτοί. Θὰ παρευθῶ πρὸς τὸν Πατέρα μου, καὶ θὰ πλησιάσω πρὸς αὐτόν. Διότι αὐτὸς οὐδέποτε ἀποστρέφεται ἡμᾶς, ἀλλ' ἡμεῖς εἴμεθα οἱ ἀπομακρυνόμενοι ἀπ' αὐτοῦ, διότι Θεός, λέγει ὁ ὁποῖος πλησιά-

ζω, ἐγὼ εἶμαι καὶ ὄχι Θεὸς ὁ ὁποῖος στέκομαι μακράν. Καὶ διὰ τούτου τοῦ προφήτου πάλιν παρονοούμενος κατ' αὐτῶν ἔλεγεν. Οὐχὶ αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν διαχωρζοῦσιν ἀνορέσον ἡμῶν καὶ ἐμοῦ; Ἐπειδὴ λοιπὸν τοῦτο ἀπομακρύνει ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἡ ἁμαρτία, ἃς κατακρημνίσωμεν τὸν βλαβερὸν τοῦτον φραγμόν, καὶ τίποτε δὲν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ πλησιάσωμεν εἰς αὐτόν. Ἀκουσε δὲ ὅτι καὶ πράγματι τοῦτο συνέβη.

Ἀκολουθεῖ

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

«*Ἡ ἀξία τῆς βιώσεως τῆς ἐσωτερικῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ζωῆς.*»

Μέρος 10ον

Ἐν τῇ πνευματικῇ κατὰ Θεὸν ἐσωτερικῇ βιοτῇ καὶ ταῖς ἀναβάσεσιν τοῦ πνεύματος ὁ Μοναχὸς εὐρίσκει τὴν πλήρωσιν τῶν θείων καὶ εὐγενῶν αὐτοῦ πόθων καὶ τὴν εὐλικρινῇ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν. Οὐδέποτε οὗτος δύναται νὰ ἱκανοποιηθῇ ἐκ μόνης τῆς ἐξωτερικῆς δραστηριότητος καὶ ἐπιδόσεως εἰς ἀγῶνας πνευματικούς, ὥς ἡ νηστεία, ἡ προσευχή, ἡ ἀγρυπνία καὶ αἱ ἄλλαι κακουχίαι τοῦ σώματος. Ἡ διὰ τῆς σιωπῆς καὶ νοερᾶς προσευχῆς βίωσις τῆς ἐσωτερικῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς ἀποτελεῖ διὰ τὸν Μοναχόν, ὅ,τι τὸ ὕδωρ διὰ τὸν ἰχθύν. Ἐν τῇ *μονώσει*, τῇ *σιωπῇ*, τῇ *νοερᾷ εὐχῇ*, *τοῖς δακρύοις* καὶ *τοῖς ἀλαλήτοις στεναγμοῖς* τῆς καρδίας ὁ Μοναχὸς ἀποδαμβάνει ἀπὸ τῆς παρούσης ζωῆς μέρος τι τῆς εὐλαιομένης καὶ ἀνεκλαλήτου χαρᾶς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

Εἶναι δυνατόν ὁ Μοναχὸς νὰ *ἀγευθῇ τῆς χρηστότητος* τοῦ Κυρίου, ἂν μὴ πρότερον ἐγκαταλείψῃ τὰ τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καὶ γίνῃ *καὶνὴ κτίσις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ* καὶ *ὄλος ἱερωμένος Θεῷ*. Ὁ γέλως, ἡ παρησία καὶ ἡ ἀργολογία ἀποτελοῦν ἐνίοτε μέγα ἐμπόδιον διὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ *ἀπρᾶος καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ* Ἰησοῦς ἐπαναπαύεται μόνον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν *τελειῶν*, τῶν *ἐναρέτων*, τῶν *δικαίων*, τῶν *μὴ περιπιπτόντων* καὶ εἰς τὰ *παραμικρότερα πλημμελήματα*. Ἀρκεῖ ἐν ψεῦδος, μία κατάκρισις, εἰς λογισμὸς πονηρὸς πρὸς ἀπομάκρυνσιν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Τότε πλέον εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἐξομολόγησις, τὰ δάκρυα, ὁ στεναγμὸς πρὸς ἐπανάκλησιν τῆς ἀπολεσθείσης χάριτος. Ὁ Μοναχὸς δὲν πρέπει νὰ ἀγνοῇ, ὅτι καὶ εἰς τὰ ἐλαχιστότερα ἁμαρτήματα εἶναι ὑπεύθυνος ἔναντι τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι καὶ ἐκ τούτων μόνον δύναται νὰ κολασθῇ, ἂν μὴ εὐλικρινῶς καὶ γνησίως μετανοήσῃ. Τὸ μικρόν ἄλλως τε οὐκ ἔστι μικρόν, διότι ἐξ αὐτοῦ προέρχεται καὶ τὸ μέγα. Ὅσοι λοιπὸν ἐκ τῶν Μοναχῶν ποθοῦν νὰ εὐαρεστήσουν τῷ Θεῷ καὶ νὰ ζήσουν συμφώνως πρὸς τὴν τελειοτάτην νομοθεσίαν τοῦ Εὐαγγελίου, ἀφείλουν νὰ ἀποφεύγουν καὶ τὰς παραμικροτέρας ἁμαρτίας καὶ νὰ ἀποδίδουν σημασίαν μεγάλην εἰς τὴν κατὰ Θεὸν ἐσωτερικὴν βιοτήν, ἥτις ἐστὶ πολὺ ἀνωτέρα τῆς ἐξωτερικῆς πνευματικῆς δράσεως καὶ ἱεραποστολικῆς ἐργασίας. Ἡ

πραγματικὴ ἐσωτερικὴ κατὰ Χριστὸν ζωὴ εἶναι εἰς θησαυρὸς πολὺτιμος καὶ μία ἀληθινὴ εὐδαιμονία τῆς ψυχῆς, ἥτις ἐν τῇ ἐσωτερικῇ καὶ τῇ αὐτογνωσῇ γινώσκει τὰς ἑαυτῆς ἀτελείας καὶ ἀδυναμίας, βελτιοῦται πνευματικῶς καὶ ἐξυψοῦται πρὸς τὸ Θεόν, ἐν ᾧ εὐρίσκει τὴν ἀληθῆ χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, προγευομένη οὕτω ἐκ τοῦ παρόντος βίου τῆς ὑπὲρ νοῦν μακαριότητος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ ΚΟΥΠΟΝΙΩΝ

Τὴν Πανήγυριν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν οἱ κ. κ. Ἰωάν. Ἀγγελόπουλος (ἐ. ἀ.) τέως ἀρχηγὸς τῆς Πυροσβευτικῆς, ὁ Δήμαρχος Ζωγράφου κ. Δημ. Μπέης μετὰ τοῦ Δημ. Συμβουλίου — Κατὰ τὴν προσέλευσιν ὑπεδέχθησαν τοὺς ἀνωτέρω, ὁ ἐφημέριος μετὰ τῶν ἐπιτρόπων. Παρηκολούθησαν δὲ οὗτοι τὴν Λιτανεῖαν ἕως τέλους. Σημειωτέον, ὅτι διὰ πρώτην φοράν ὁ Δήμος Ζωγράφου (εὐγενῶς προσφερθεὶς) συμμετέσχε καὶ διὰ τοῦ ἐπισήμου σημαιοστολισμοῦ τῶν πέριξ ὁδῶν τοῦ Ναοῦ.

Ἀμφὶ τῇ ἐπιστροφῇ ὁ Σεβ. Ἀγιὸς Διαυλείας διὰ συντόμου ὁμιλίας τοῦ ἀποδώσας τὰς εὐχαριστίας τῷ ἐν Τριάδι Θεῷ, ἠὺχαρίστησεν ἐν συνεχείᾳ τοὺς ἐπισήμους διὰ τὴν συμμετοχὴν των.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 26ην Ἰουλίου, ἡμέραν Κυριακὴν πανηγυρίζει ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἀδφ εἰς Μ. Πεῦκο τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ. κ. Γερωντίου.

Τὴν 26ην Ἰουλίου, ἑορτὴν τῆς Ἀγίας Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱερὸς Ναὸς (Μοναστηράκι), μετ' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας.

Τὴν 27ην Ἰουλίου, ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Μεγ. Παντελεήμονος πανηγυρίζει ἡ ἐν Πετροῦπόλει Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος, μετ' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας.

Ἐπίσης οἱ ὁμώνυμοι Ἱεροὶ Ναοὶ Μαγκουφάνας καὶ Μπάλας.

Τὴν 28ην Ἰουλίου, ἑορτὴν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου πανηγυρίζουσι 1) ἡ παρὰ τὴν Λυκόβρυσιν ὁμώνυμος Ἱερὰ Μονή, μετ' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας καὶ 2) ἡ παρὰ τὴν Ποιανίαν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ὁσίας, μετ' Ἀρχιερατικῆς ἐπίσης ἀγρυπνίας.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομεῖται τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδόξιας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδόσιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Μέσω Ἱερέως Νικολάου Μουστατάσου

Ἐφημερίου Ἀγ. Ἀχιλλίου Ἀθηνῶν

Δήμητρα Παναγιωτοπούλου	1500
Ἀνώνυμος	500
Πολυξένη Μαγκαφά	50
Σωτήριος Ἱμποδῶρης	100
Βασιλική Μαυρουλάη	50
Τριανταφυλιὰ	100
Χονδροπούλου	100
	2400

Μέσω Ἱερέως Σαββοπούλου Μιχαήλ

Ἐφημερίου Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμας

Διάφοροι	141
Διάφοροι Κύριοι	127
Ἰωάννης Διάκος	80
Ἱερός Ναός Ἀγ. Τριάδος	80
Διάφοροι	125
Ἱ. Ν. Τριῶν Ἱεραρχῶν	77
Διάφοροι	60
Ἱ. Ν. Τριῶν Ἱεραρχῶν	72
Διάφοροι Ναοὶ	223
	985

Μέσω Ἱερέως Παναγιωτοπούλου Παναγ.

Ἐφημερίου Ἀγ. Παρασκευῆς Μοναστηράκι Ἀθηνῶν

Ἱερεὺς Παναγιωτόπουλος Παναγ.	150
Ἰωάννα	100
Διάφοροι	200
Νικόλαος Μπατίστας	300
Γεώργιος Πεσματζόγλου	300
Ἀθανάσιος Γεωργαντᾶς	200
Δημήτριος Παναγιωτόπουλος	100
Παρθενία Μοναχὴ	75
Πολυχρονίου Ζωή	300
Ἀρετὴ Παπανικήτα	300
Διάφοροι	300
Εὐάγγελος Σμυρναῖος	30
Γαλανοπούλου	100
Ἀνώνυμοι	110
Ἀνώνυμοι	600
Εὐάγγελος Κλεισάρης	500
Ἑρασμία Κοκκόνη	300
Ἀνώνυμοι Ἀγ. Παρασκευῆς	100
	4.065

Σύνολον 7.450

Ἐκ προηγουμένων 276.140

Γενικὸν Σύνολον 283.590

ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ ΜΕΓΙΣΤΟΝ

Εἶναι λίαν λυπηρὸν καὶ ἀνάξιον τῆς Ἑλληνικῆς ἀξιοπρεπείας νὰ ἐπιβραβεύωνται κινηματογραφικαὶ ταινίαι, ὡς ὁ (Ζορμπᾶς ὁ Ἕλληνας). ἦτις ἔσκαν δάλισε τὰ μέγιστα τὸν πιστὸν λαόν. Εἶναι ὀρθὸν καὶ Χριστιανικὸν οἱ ἀρμόδιοι παράγοντες νὰ ἐπιτρέψωσι καὶ νὰ δίδωσι ἄδειαν διὰ τοιαῦτα ἔργα, ἐν οἷς διακωμωδεῖται ἡ ἁγία Ὁρθοδοξία καὶ ἡ Ἐθνικὴ ἡμῶν ἀξιοπρέπεια; ἵνα ἐπὶ τέλους θὰ σταματήσῃ τὸ διαβρωτικὸν καὶ ἐκθεμελιωτικὸν ἔργον τοῦ ὁ ἑλληνικὸς κινηματογράφος; Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀρμοδίων φοβεῖται τὴν δικαίαν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, ἥτις θὰ ἐκδηλωθῇ καὶ θὰ ἐκσπάσῃ ἐναντίον ἡμῶν, οἵτινες ἐξεκλίναμεν παντελῶς τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ πορευόμεθα ἐν ὁδοῖς διαφθορᾶς καὶ ἁμαρτίας;

ΑΣΥΝΕΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΥΦΟΣ ΑΝΗΡ

Καθ' ἃ ἀναγράφεται εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας» (15—6—65), ὁ Πατριάρχης κ. Ἀθηναγόρας εἰς συνέντευξίν του, τὴν ὁποίαν παρεχώρησεν εἰς τὴν «Στάμπα» μεταξὺ ἄλλων ἐδήλωσε κατὰ τρόπον αὐθεντικόν: «ἔχομεν τὴν ἰδίαν πίστιν μὲ τοὺς Δυτικούς». Ἐκπλήσσεται καὶ ἀγανακτεῖ δικαίως πᾶς Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς μὲ τὴν νέαν αὐτὴν δῆλωσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὅστις ματαίως περιτρέχει τὴν καὶ Οὐρανόν, διὰ τὴν πολυθρύλλητον «Ἐνωσιν, καθ' ἣν στιγμὴν παρὰδέχεται καὶ φρονεῖ, ὅτι οἱ Δυτικοὶ ἔχουν τὴν αὐτὴν πίστιν μὲ ἡμᾶς. Ἀνησυχοῦντες σφόδρα διὰ τὴν φιλενωτικὴν στάσιν τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου ἀπὸ τῆς παρούσης στήλης ἐκφράζομεν τὴν βαθυτάτην θλίψιν, ἥτις συνέχει τὰς ψυχὰς τῶν Γ.Ο.Χ. διὰ τὸ ἀξιοθρήνητον κατάντημα τῆς Κορυφῆς τῆς «Ὁρθοδοξίας»;! Δυστυχῶς καὶ ἄλλα δεινὰ θὰ ἐπισωρευθῶσι κατὰ τὰς προβλέψεις τῶν εὐφρονούντων καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀγαπώντων, εἰς τὸν Οἶκον. Θρόνον ἐξ ἀφορμῆς τοῦ Πατριάρχου, ὅστις γοργῶ βήματι βαίνει πρὸς ὑποδούλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν θεομίσητον Παπισμὸν. Ἀλλὰ ὅλων αὐτῶν ποῖον θὰ εἶναι τὸ τέλος; Ὁ μὲν Πατριάρχης νὰ τιμωρηθῇ ὑπὸ τοῦ Δικαιοκρίτου Θεοῦ, δι' ὅσα κακῶς ποιεῖ καὶ ἐνεργεῖ εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ δὲ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία νὰ λάμψῃ καὶ πάλιν θαυραλῶς, κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου ἀψευδῆ ἐπαγγελίαν «Καὶ πύλαι Ἀδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεταί, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΣΚΑΜΗΝ, δόδος Κανιγρός 32 — Ἀθήναι 147.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)